

VZDUŠNÉ ZÁMKY

Rudolf Minárik (môj otec), fotil odjakživa. Teda neviem či úplne odjakživa, ale určite odvtedy, odkedy si za prvých našetrených 45,-Kčs kúpil hnedý bakelitový foťák Efeka. Mal vtedy 10 rokov. Neskôr si z brigády kúpil už kovový fotoaparát Exa I a zväčšovák Meopta Opemus II. Začínal tak, že fotil fotky filmových záberov z Winnetoua a Pokladu na Striebornom jazere. Boli to vzácne zábery, prepašované zo zahraničia. Vo fotokomore ich namnožil a predával ako tajný podpultový artikel, za pár halierov. Medzi nitrianskou mládežou sa to rýchlo rozkriklo. Kto už by len nechcel mať na stene nad posteľou havranieho Winnetoua, krásnu Nšo-či, namakaného Old Shatterhanda, alebo aspoň Hatatitlu...? A keďže v biednom byte nemali ani kúpeľňu, tak obývačka sa v noci premieňala na improvizovanú fotokomoru. Pri malom červenom svetle vo veľkom rozmnožoval portréty filmových hrdinov. Dost' dobrý biznisplán, no dlho mu nevydržal. Fotky sa totiž dostali do rúk aj mladej Lýdie (mojej mame). A tá, po uši zbláznená do Winnetoua, chcela poznať zdroj. Zdroj fotiek, aby si mohla vybrať tie najlepšie. No a potom to už išlo ako po masle... Lýdia spoznala Rudolfa, a prestala byť zbláznená do Winnetoua. Rudolf spoznal Lýdiu a na svoj biznisplán rýchlo zabudol. Zdroj fotiek filmových hrdinov vyschol. Rudolf začal fotiť Lýdiu.

Vedľa albumu s fotkami Winnetoua o pár rokov položili album svadobný. A potom album ako sa staval dom. Potom veľa albumov s deťmi (čiže so mnou a bratom) a bratrancami a sesternicami, rodinou, všetkými našimi zvieratami a tak ďalej, a tak ďalej.

Až raz, mala som asi 9, 10 alebo možno 13 rokov, dal mi otec do rúk Exu I. Povedal: "Tu sa do toho pozerá, tu sa to stláča, čas si nechaj na 125 a clonu si nastav na 11 keď bude svietiť slnko a na 2,8 keď bude zamračené."

"A keď bude polooblačno?"

"Tak daj 8."

A tak som začala fotiť aj ja.

Prešli nejaké roky a v našom dome sa objavil nový člen rodiny: Už si nepamätám, ako sa presne volal, ale isté je, že to bol jeden z prvých digitálov. Chodil s nami na všetky dovolenky, a náramne si to užíval. Až kým ho nevystriedal ďalší člen.

Mal aspoň 5 kíl, plus objektívy a statív, takže žiadna sranda. A mal aj meno, vlastne ho má doteraz. Canon 5D mark II. S vážnym foťákom začal otec fotiť vážne fotky. Fotil krajinu, ľudí v krajine, detaily krajiny, budov, hradov, kostolov.. všetko to, čo ho obklopovalo... A keďže ho veľmi často obklopovala Nitra, tak fotil Nitru, hrad, ktorý sa zdanlivo nemení, no vlastne sa mení, podľa toho aké je počasie, uhol pohľadu, či svetlo.. Zachytával ho ako impresionisti, ako Monet, ktorý namaloval 30 rovnakých priečelí katedrály v Rouen, z ktorých ani jedno nie je rovnaké, lebo je vždy v inom svetle a v inom ročnom období. Aj otec striehol na svetlo, či na tmu, na vietor či bezvetrie, na dážď alebo na po daždi, na zlatú hodinku, na modrú hodinku, ale hlavne... na jeho povestnú hmlu. Na hmlu, ktorá robí svetlo mäkkým ako keby prechádzalo cez filter. Na hmlu tajomnú, v ktorej sa rysujú poskrúcané ruky zimných zoborských konárov ako v pralese Mionší, ktorý fotil Josef Sudek - tiež v hmle. Na hmlu, ktorá oddeľuje dolné mesto od horného a z ktorej trčia von iba veže, ako nejaké vzdušné zámky...

Harddisky sa plnili panorámami a steny nejedného príbytku našich rodín, známych, a z času na čas aj neznámych, zas ich výtláčkami. Alchýmiu vo fotokomore, vystriedala alchýmia pri tlači. Na veľkej atramentovej tlačiarňi, experimentoval s rôznymi nastaveniami a papiermi..

Čas bežal a ťažký fotoaparát Canon 5D bol čoraz ťažší. Na každej nedeľnej turistickej výprave o niečo oťažiel... A okrem toho som si ho dosť často požičiavala ja, lebo Exa I. už nejakú dobu užívala svoj zaslúžený dôchodok na poličke za televízorom..

Jedného dňa zavítal do našej rodiny úplne maličký a ľahučký Sony. Je nenáročný. Zmestí sa do vrečka a netreba s ním chodiť ďaleko, lebo má veľký zoom. A okrem toho, len celkom nedávno, k nám zavítal ešte niekto maličký. Volá sa Samuel. Je rozhodne oveľa menší ako nitriansky hrad. Napriek tomu predpokladám, že otcov objektív sa teraz otočí smerom k nemu. Predsalen - prvý vnuk je vážna konkurencia hociakému vzdušnému zámku :)

Jana Mináriková